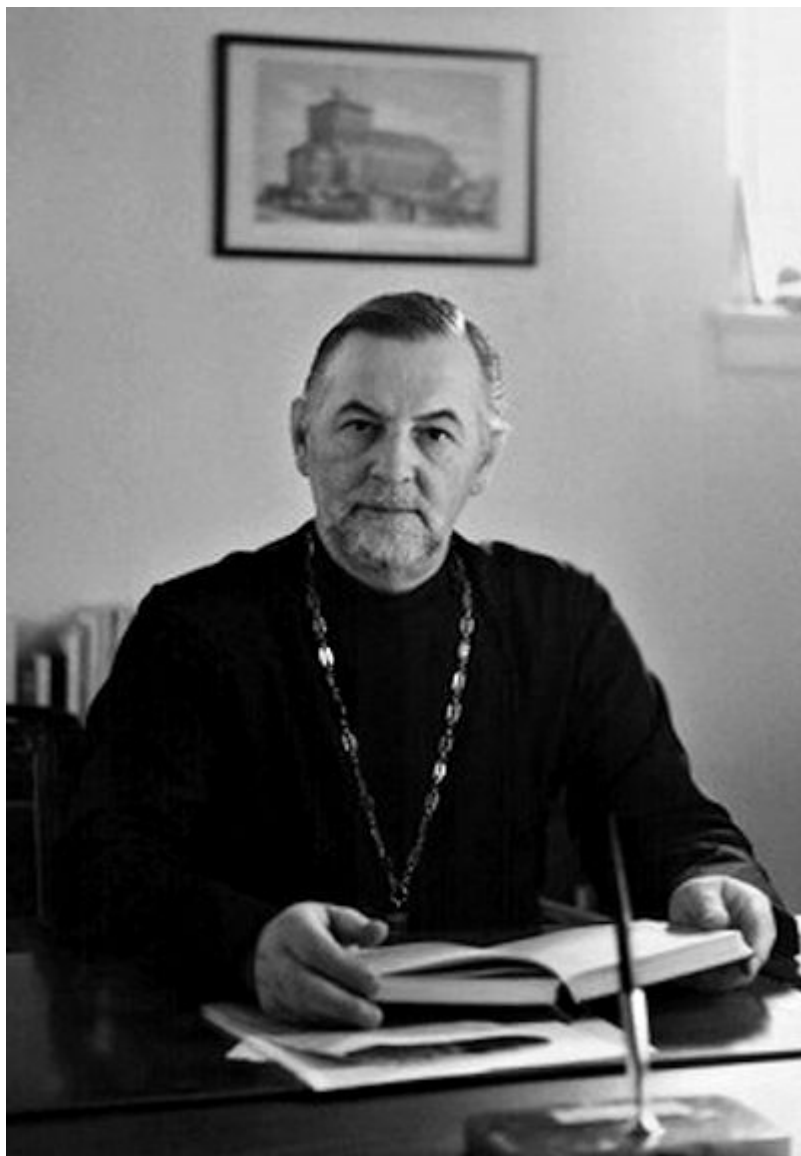

αν)

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι παλιό το έθιμο: την

παραμονή του Νέου Έτους, όταν το ρολόι κτυπήσει μεσάνυχτα, σκεφτόμαστε τις επιθυμίες μας για το νέο έτος και προσπαθούμε να εισέλθουμε στο άγνωστο μέλλον μ' ένα όνειρο, προσδοκώντας ταυτόχρονα την εκπλήρωση κάποιας αγαπητής μας επιθυμίας. Σήμερα, για άλλη μια φορά βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα νέο έτος. Τι επιθυμούμε για τους ίδιους, για τους άλλους, για τον καθένα; Ποιο είναι το τέλος όλων μας των ελπίδων; Η απάντηση είναι μονίμως η ίδια αιώνια λέξη: ευτυχία. Ευτυχές το Νέο Έτος! Ευτυχία για το Νέο Έτος! Η ιδιαίτερη ευτυχία που επιθυμούμε είναι φυσικά διαφορετική και προσωπική για τον καθένα, αλλά όλοι μας μετέχουμε στην κοινή πίστη πως αυτό το έτος η ευτυχία θα μάς πλησιάσει, πως μπορούμε να ελπίσουμε σ' αυτή με προσδοκία.

Πότε όμως είναι κάποιος αληθινά ευτυχισμένος; Μετά από αιώνες εμπειρίας και γνώσης σχετικά με τον άνθρωπο, δεν μπορούμε πλέον να εξισώσουμε την ευτυχία με οποιοδήποτε εξωτερικό γνώρισμα, π.χ. χρήματα, υγεία, επιτυχία κλπ.

Γνωρίζουμε πως τίποτε απ' όλα αυτά δεν ανταποκρίνεται πλήρως σ' αυτή τη μυστηριώδη και πάντοτε φευγαλέα έννοια της ευτυχίας. Είναι σαφές πως η φυσική άνεση φέρνει ευτυχία, αλλά και άγχος. **Η επιτυχία φέρνει ευτυχία, αλλά και φόβο. Είναι εκπληκτικό πως όσο περισσότερη εξωτερική ευτυχία διαθέτουμε, τόσο περισσότερο εύθραυστη γίνεται και πιο ατίθασος ο φόβος πως θα τη χάσουμε και θα μείνουμε με άδεια χέρια.** Πιθανώς αυτός είναι και ο λόγος που ευχόμαστε ο ένας στον άλλο «μια νέα ευτυχία» για το Νέο Έτος. Η «παλιά» ευτυχία ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε, κάτι πάντοτε έλειπε. Τώρα όμως ατενίζουμε ξανά μπροστά μας με μια ευχή, ένα όνειρο, μια ελπίδα...

Χριστέ και Παναγία! Το ευαγγέλιο πριν από πάρα πολύ καιρό είχε καταγράψει την ιστορία ενός ανθρώπου που πλούτισε, έκτισε καινούριες αποθήκες για να αποθηκεύσει τα αγαθά του, και αποφάσισε πως πλέον είχε όλα τα αναγκαία που εγγυώντο την ευτυχία του! Είχε άνεση και μέσα. Εκείνη όμως τη νύχτα άκουσε: «Άφρων, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, α δε ητοίμασας τίτι έσται;» (Λουκ. 12, 20). Η σταδιακή συνειδητοποίηση ότι τίποτε δεν μπορεί να κρατηθεί, πως μπροστά μας βρίσκεται ο αναπόφευκτος θάνατος και η φθορά, είναι το δηλητήριο που δηλητηριάζει τη μικρή και περιορισμένη ευτυχία που διαθέτουμε. Αυτός είναι σίγουρα και ο λόγος για τη συνήθεια που έχουμε να κάνουμε τέτοιο σαματά και θόρυβο, φωνάζοντας και γελώντας, καθώς το ρολόι κτυπάει δώδεκα την παραμονή του Νέου Έτους. Φοβούμαστε να μείνουμε μόνοι και σιωπηλοί, καθώς το ρολόι κτυπάει σαν την ανελέητη φωνή της μοίρας: πρώτο κτύπημα, δεύτερο, τρίτο και συνεχίζει, τόσο αδυσώπητα, ομοιόμορφα, τόσο τρομακτικά μέχρι τέλους. Τίποτε δεν μπορεί να το αλλάξει, τίποτε να το σταματήσει.

Έτσι έχουμε δύο πολύ βαθείς και ακατάλυτους άξονες της ανθρώπινης συνείδησης: φόβος και ευτυχία, εφιάλτης και όνειρο. Η καινούρια ευτυχία που ονειρευόμαστε την παραμονή του Νέου Έτους θα μπορέσει τελικά να ηρεμήσει, να σκορπίσει και να κατανικήσει το φόβο; **Ονειρευόμαστε μια ευτυχία στην οποία να μην παραμονεύει ο φόβος βαθιά μέσα της, ένας φόβος από τον οποίο προσπαθούμε πάντοτε να προφυλαχθούμε,** πίνοντας, ή με το να είμαστε συνεχώς απασχολημένοι, περιβαλλόμενοι από θόρυβο. Η σιγή όμως αυτού του φόβου είναι ισχυρότερη από κάθε άλλο θόρυβο. «Άφρων»! Μάλιστα, το αθάνατο όνειρο της ευτυχίας είναι εκ φύσεως ανόητο σ' έναν κόσμο μολυσμένο από φόβο και το θάνατο. Ακόμη και στις ανώτερες στιγμές του ανθρώπινου πολιτισμού, οι άνθρωποι το γνωρίζουν καλά. Μπορούμε να νιώσουμε τη θλίψη και τη θλιβερή αλήθεια πίσω από τα λόγια του μεγάλου ποιητή Αλέξανδρου Πούσκιν, που τόσο πολύ αγαπούσε τη ζωή, όταν έγραφε: «Δεν υπάρχει ευτυχία στον κόσμο». Όντως, μια βαθιά θλίψη διαπερνά κάθε γνήσια τέχνη. Μόνο χαμηλά, στον πάτο του ανθρώπινου πολιτισμού, τα πλήθη ξετρελαίνονται με το θόρυβο και τις φωνές, ως εάν ο θόρυβος και τα θορυβώδη πάρτυ θα μπορούσαν να φέρουν την ευτυχία.

«Εν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν»

(Ιωάν. 1,4-5). Αυτό που υπονοεί αυτή η φράση είναι πως το φως δεν μπορεί να καταποθεί από τον φόβο και το άγχος, δεν μπορεί να σκορπισθεί από τη λύπη και την απελπισία. Να μπορούσαν οι άνθρωποι, σ' αυτή, σ' αυτή τη μάταιη δίψα για στιγμιαία ευτυχία, να έβρισκαν μέσα τους τη δύναμη να σταματήσουν, να σκεφτούν, να ατενίσουν τα βάθη της ζωής! Να μπορούσαν να ακούσουν τα λόγια, τη φωνή που τους καλεί αιώνια μέσα σ' αυτά τα βάθη. **Ας γνώριζαν μόνο τι είναι αληθινή ευτυχία. «Την χαράν υμών ουδείς αίρει αφ' υμών»** (Ιωάν. 16, 22). Δεν είναι αυτό που ονειρευόμαστε όταν το ρολόι κτυπήσει μεσάνυκτα; Τη χαρά που κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει. Πόσο σπάνια όμως φτάνουμε σε τέτοια βάθη! Πόσο τα φοβόμαστε για κάποιο λόγο και τα παραμερίζουμε: «Όχι σήμερα, αλλά αύριο, ή μεθαύριο, θα στρέψω την προσοχή στα ουσιώδη και αιώνια, μόνο, όχι σήμερα. υπάρχει καιρός».

Ο καιρός όμως στην πραγματικότητα είναι τόσο λίγος. Μόνο στιγμές περνούν πριν το βέλος του χρόνου σφυρίξει πετώντας προς το μοιραίο στόχο. Γιατί καθυστερούμε; Επειδή ακριβώς εδώ, ανάμεσά μας, δίπλα μας, στέκεται Κάποιος: «ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω» (Αποκ. 3, 20). Αν μόνο παραμερίζαμε το φόβο μας και Τον κοιτάζαμε, θα βλέπαμε ένα τέτοιο μια τέτοια χαρά, και μια τέτοια περίσσεια ζωής, που σίγουρα θα καταλαβαίναμε το νόημα αυτής της φευγαλέας και μυστηριώδους λέξης «ευτυχία».

Από το βιβλίο:

Εορτολόγιο

Ετήσιος Εκκλησιαστικός Κύκλος

Αλέξανδρος Σμέμαν

Εκδόσεις Ακρίτας

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr